



Bruno Vanhove, de oudste van de zesling.  
"Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik een  
buitenbeentje was." (foto Davy Coghe)

BRUNO VANHOVE VAN 'DE ZESLING VAN BLANKENBERGE' STAPT IN DE POLITIEK

# “Waarom ik na 35 jaar ons verhaal wil vertellen”

Kent u 'De Zesling van Blankenberge' nog? Al 35 jaar lang blijft het bijzondere gezin ver weg van de media. Tot nu. De 'oudste' van de zesling, Bruno Vanhove, komt in mei op bij de Vlaamse verkiezingen voor SP.A en wil zijn verhaal kwijt. “Om duidelijk te maken hoe mensen door toeval meer of minder kansen kunnen krijgen in het leven en hoe belangrijk solidariteit is.”

DOOR OLIVIER NEESE

“Aan heel mijn familie heb ik de toestemming gevraagd voor dit interview”, opent Bruno Vanhove. “Want nu wil ik ons verhaal vertellen, omdat het mijn beeld op de maatschappij sterk gevormd heeft. Hoe mensen hard hun best doen, maar door omstandigheden toch geen groot inkomen hebben. Hoe belangrijk het is dat zij kunnen rekenen op steun. Hoe belangrijk onze sociale zekerheid is. Geen sexy boodschap, dat besef ik, maar wel belangrijk. Had ons gezin al die beetje hulp niet gehad, dan vraag ik me af of iedereen van ons zessen had kunnen studeren. En zich vervolgens had kunnen inzetten voor de maatschappij, op de arbeidsmarkt en in het verenigingsleven.”

## WERELDNIEUWS

Wereldnieuws waren ze 35 jaar geleden, het gezin Vanhove uit Blankenberge. Door 'een medische behandeling die een te groot succes had' – zoals ze het zelf noemen – mochten Ria Gadeyne en Edwin Vanhove op 17 augustus 1983 liefst zes kinderen verwelkomen: Bruno, Tom, Jelle, Arne, Veerle en Lode. In die volgorde, met een tijdsduur van ongeveer 2 minuten. Ook voor de ouders was het een complete verrassing, want op de echo's waren er 'maar' vier kindjes te zien. Dankzij de zorgen van een medisch team van liefst 23 mensen bleven ze alle zes én de moeder in leven, een zeldzaamheid.

## TRAUMATISCHE ERVARING

“De hele wereld stond aan de kamer van mijn moeder in het Fabiolaziekenhuis in Blankenberge”, vertelt Bruno Vanhove. “De eerste persfoto's waren al genomen nog voor mijn grootouders mijn moeder konden feliciteren. Een traumatische ervaring voor de familie. Ze wilden een normaal gezin zijn. Want na het ongelof kwam bij mijn ouders zeer snel het besef: we hebben niet veel tijd om stil te staan, we moeten erdoor. Zoeken naar oplossingen. Waar gaan we wonen? Waar vinden we hulp? Hoe gaan we ons organiseren? Zonder er zelf voor gekozen te hebben, hadden mijn ouders plots een gezin van acht. Gelukkig was er ook veel ondersteuning van familie en vrienden. Zeker van de grootouders. Ieder weekend gingen twee kinderen naar de



De voorpagina van het Brugsch Handelsblad van 19 augustus 1983. De Zesling van Blankenberge was wereldnieuws, ook bij de Krant van West-Vlaanderen. “De hele wereld stond aan de kamer van mijn moeder in het Fabiolaziekenhuis in Blankenberge. Een traumatische ervaring voor de familie.”



**Met ons zessen zaten we in dezelfde klas. Als we een verjaardagsfeestje hielden, was sowieso een derde van de klasgenoten er al**

ene grootouders, twee naar de andere en twee bleven thuis. Zo hadden mijn ouders even een 'rustig' weekendje. De eerste jaren konden we ook wonen in het huis van onze grootouders. Toen dat huis te klein werd, konden we terecht in een sociale woning. Of eigenlijk twee. Aan de buitenkant zag het eruit als twee panden, maar binnenin waren ze met elkaar verbonden. Onze zus sliep apart, de vijf jongens moesten zich verdelen onder drie kamers.”

## KNIELAPPEN

De eerste vijf jaar nam moeder Ria Gadeyne loopbaanonderbreking als verpleegster. “Een regeling die gelukkig bestond. Zij kreeg de steun van een extra kinderverzorgster. Als bediende bij NMBS had mijn vader een goede job. Geen exuberant loon, maar wel een stabiele omgeving. Door het groot aantal kinderen was het belastbaar loon ook beperkt. Gelukkig bestond er ook kindergeld en een sociaal tarief. Hoewel ik nooit het gevoel had dat we iets tekortkwamen, moesten we wel heel bewust omgaan met ons geld. Op restaurant gaan met zijn achten, dat deden we niet. Dat zou ons een fortuin kosten. Kledij? In tegenstelling tot andere gezinnen kan je bij een zesling niets doorgeven, hé. Onze kleren kwamen uit een goedkope winkel. Gelukkig was ons grootmoeder heel vaardig met naald en draad. En we moesten veel delen. Alles in zeshoofden was geen optie. Met zessen hadden we ook op hetzelfde moment dezelfde schoolboeken nodig. Dat was uitkijken naar tweedehandsexemplaren. Maar

opgroeien als zesling: voor mij was dat de normaalste zaak ter wereld. En mijn ouders wilden ook niet dat we als zesling bekeken werden, maar als individuen, met eigen kwaliteiten. Mij stoort het niet om een deel te zijn van het begrip 'De Zesling van Blankenberge', wel als ze me niet als een individu persoon bekijken. De drang naar een identiteit, zeker omdat we al zo veel moeten delen.”

## VERREKIJKER

Toen de baby's peuters werden, bleek dat drie kinderen – Bruno, Tom en Arne – een visuele beperking hadden. Nog meer zorgen, nog meer kosten, nog meer organisatie. “Naar de klas hadden we elk een verrekijs, een toestel om bladen te vergroten of een bordcamera mee. Met ons zessen zaten we in dezelfde klas, die uit 17 leerlingen bestond. Als we een verjaardagsfeestje hielden, was sowieso een derde van de klasgenoten er al. (lacht) Hoewel we met drie een visuele beperking hadden, zijn we bijna zo goed als altijd naar een gewone school gegaan. Een M-decreet avant la lettre. En dat is wonderwel gelukt. Zelfs in de lagere school heb ik nooit het gevoel gehad dat ik een buitenbeentje was. De beperking zit hem vooral in de zaken die je niet kan doen. De keuze in hobby's, studies en jobs zijn beperkt. Dat vier van de zes kinderen in de IT-sector werken, is allicht geen toeval. Al heel snel kwam er een computer bij ons in huis. Zo konden we teksten vergroten op ons scherm, werken met spraaksoftware...”

Bruno Vanhove verdient nu de kost als ICT-coördinator bij Sportwerk Vlaanderen. Daarnaast kan hij als sterhouder van de nationale goalbalploeg, die recent brons haalde op het EK en WK, rekenen op een topsportstatuut. “Over mijn slechtheid wordt ik regelmatig aangesproken, maar dat vind ik niet erg. Liever eens te veel uitleggen dan dat er misvattingen bestaan. Soms is het wel vermoeiend om telkens goalbal uit de doeken te doen, terwijl we tweemaal op het podium stonden van een groot toernooi. Je kan onze sport, waarbij een bal met een belletje in het doel van de

tegenstander gegooid moet worden, met niets anders vergelijken. Als ze ons op de luchthaven in onze nationale tenue zien staan en vragen welke sport we beoefenen, durf ik wel eens te zeggen dat we basketbal spelen.” (lacht)

## POLITIEK

Zijn twee halftijdse jobs wil hij nu combineren met een politiek engagement. “Toen ze het me vroegen, heb ik lang getwijfeld. Schrik voor de polarisatie en de stereotypen die rond 'een sos' hangen. En mezelf op de voorgrond plaatsen, dat ligt niet in mijn aard. Maar als je niet akkoord gaat met welke richting de maatschappij evolueert, kan je aan de zijlijn staan roepen of op het veld stappen om er iets aan te veranderen. Ik wil uitleggen waarom solidariteit belangrijk is voor iedereen. Onder meer door mijn verhaal te vertellen. Hoewel mijn verhaal uniek is, is mijn boodschap universeel. Net zoals ik ondervinden veel mensen hoe je door toeval meer of minder kansen kan krijgen in het leven en hoe belangrijk onze sociale zekerheid is om een perspectief te bieden. Dat ik daarvoor mijn eigen verhaal moet vertellen, dan doe ik dat met plezier.”

Kans op een zesling:

# 1 op 4,7 miljard

Eén op 4,7 miljard. Zo groot is de kans dat een koppel een zesling krijgt. Als het gebeurt, is het altijd wereldnieuws. Afgelopen zondag beviel de Texaanse vrouw Thelma Chiaka in amper tien minuten tijd van zes kinderen. Het gezin Vanhove is de eerste en enige zesling van het land. En vermoedelijk de derde ter wereld, na het Zuid-Afrikaanse gezin Rosenkowitz en het Italiaanse gezin Giannini.